

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 26.4.2004
KOM(2004) 311 endelig

2004/0098 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, og om
ændring af direktiv 2001/25/EF**

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND OG FORMÅL

Kravene til søfolks uddannelse, uddannelsesbeviser og vagttjeneste er fastsat i Den Internationale Søfartsorganisations konvention om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold af 1978 med senere ændringer (STCW-konventionen). Konventionen fastsætter bl.a. særlige kriterier for anerkendelse af beviser, som parterne udsteder til skibsførere, officerer eller radiooperatører.

Disse internationale bestemmelser blev omsat til fællesskabslovgivning ved hjælp af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/25/EF af 4. april 2001¹, senest ændret ved direktiv 2003/103/EF² om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv (direktivet). Medlemsstaterne skal således udstede kvalifikationsbeviser til søfolk i overensstemmelse med disse standarder.

Med hensyn til medlemsstaternes indbyrdes anerkendelse af uddannelsesbeviser, fastsætter direktivet, at anerkendelse af uddannelsesbeviser til søfolk med eller uden statsborgerskab i medlemsstaterne, omfattes af bestemmelserne i direktiv 89/48/EØF³ og 92/51/EØF⁴ om den generelle ordning for gensidig anerkendelse af erhvervsuddannelser. Den generelle ordning fastsætter en procedure for anerkendelse af beviser for søfolks erhvervsfaglige kvalifikationer, der indebærer en sammenligning mellem uddannelser eller tilsvarende kvalifikationer. I tilfælde af afgørende forskelle kan de pågældende søfolk underkastes særlige supplerende foranstaltninger.

Problemet er, at denne procedure er mere krævende for søfolkene end den, der er fastsat i STCW-konventionen, eller den procedure, der for nylig er blevet indført for anerkendelse af beviser, som er udstedt af lande uden for Unionen⁵. Søfolk med uddannelse fra en af medlemsstaterne, kan derfor blive ringere stillet end søfolk med beviser fra lande uden for Den Europæiske Union.

Der må således indføres en forenklet procedure for anerkendelse af beviser, som udstedes af medlemsstaterne efter de samme minimumskrav. Kommissionen foreslår derfor, at medlemsstaterne automatisk accepterer alle beviser, som andre medlemsstater udsteder til søfolk i overensstemmelse med direktivet. Det vigtigste formål med den foreslåede foranstaltning er at sikre, at alle søfolk, som er kvalificerede i en af medlemsstaterne og har bevis på det, kan få lov til at gøre tjeneste om bord på skibe, der fører en anden medlemsstats flag, uden at der stilles yderligere betingelser.

Desuden mener Kommissionen, at det ville være hensigtsmæssigt at indføre STCW-konventionens bestemmelser om søfolks sprogkundskaber i Fællesskabets lovgivning. Sådanne bestemmelser ville ikke blot skabe effektiv kommunikation om bord på skibene, men også fremme den frie bevægelighed blandt søfolk.

¹ EFT L 136 af 18.5.2001, s. 17.

² EFT L 326 af 13.12.2003, s. 28.

³ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

⁴ EFT L 209 af 24.7.1992. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 2000/5/EF (EFT L 54 af 26.2.2000, s. 42).

⁵ Direktiv [...] indfører en procedure for anerkendelse i hele Fællesskabet af beviser, der er udstedt af lande uden for Den Europæiske Union, se også fodnote 2.

Endvidere er Kommissionen klar over, at gennemførelse af direktivets nuværende bestemmelser om søfolks uddannelse, uddannelsesbeviser og vagttjeneste er en vedvarende opgave, hvortil der kræves særlige midler for hele tiden at sikre, at medlemsstaterne nøje overholder de vedtagne bestemmelser.

Europa-Parlamentet og Rådet har desuden direkte insisteret på, at det må sikres, at medlemsstaterne nøje følger de relevante bestemmelser for søfartsuddannelser og udstedelse af sønæringsbeviser.

Desuden er falsknerier i forbindelse med udstedelsen af sønæringsbeviser og med beviserne selv tilsyneladende taget til i de senere år, således at de nuværende bestemmelser for uddannelse, uddannelsesbeviser og vagttjenester undergraves. Udstedelsen af beviser til søfolk, som ikke opfylder minimale faglige krav, er til alvorlig fare for sikkerheden til søs og for beskyttelsen af havmiljøet.

Kommissionen fremsætter derfor særlige bestemmelser for yderligere at sikre nøje overholdelse af de nuværende bestemmelser for uddannelse og bevisudstedelse. Forslagene går ud på at:

- medlemsstaterne skal vedtage foranstaltninger, som forhindrer falskneri i forbindelse med sønæringsbeviser, og gøre en sådan adfærd strafbar
- medlemsstaterne regelmæssigt skal vurdere, om bestemmelserne i det ændrede direktiv 2001/25/EF overholdes.

Det foreliggende forslag fra Kommissionen har således til formål at lette anerkendelsen af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, og at sikre nøje overholdelse af de nuværende bestemmelser for uddannelse, uddannelsesbeviser og vagttjenester i Den Europæiske Union.

2. BEGRUNDELSE FOR DEN FORESLÅEDE FORANSTALTNING

Der er to hovedårsager til, at dette forslag fremlægges: for det første, behovet for at fremme alle medlemsstaters godkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt i Unionen i overensstemmelse med minimumskravene i det ændrede direktiv 2001/25/EF, og for det andet behovet for yderligere at sikre, at de eksisterende bestemmelser stadig overholdes nøje.

Desuden understregede Rådet i sine konklusioner af 5. juni 2003 behovet for at fremme mobiliteten blandt søfolk i Unionen⁶, og både Europa-Parlamentet og Rådet påpegede behovet for at bekræfte, at medlemsstaterne omhyggeligt overholder STCW-bestemmelserne.

2.1. Anerkendelse af beviser

De internationale bestemmelser for søfolks uddannelse, uddannelsesbeviser og vagttjeneste findes i STCW-konventionen. Konventionen indeholder særlige bestemmelser om anerkendelse af beviser, der af en anden kontraherende parts myndigheder udstedes til skibsførere, officerer eller radiooperatører.

⁶ Om fremme af søfart og søfartserhverv i Unionen.

Selv om STCW-konventionens bestemmelser er blevet yderligere håndhævet i Fællesskabet ved hjælp af direktiv 2001/25/EF, lægger dette direktiv anerkendelsen af beviser, som indehaves af personer med eller uden statsborgerskab i medlemsstaterne, ind under bestemmelserne i direktiv 89/48/EØF og 92/51/EØF om den generelle ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser. Det udelukker dermed, at de relevante bestemmelser i konventionen kan anvendes på medlemsstaternes gensidige anerkendelse af uddannelsesbeviser.

Ifølge den generelle ordning skal den medlemsstat, hvori en person ønsker at udøve et erhverv (værtsmedlemsstaten), tage hensyn til kvalifikationer, som er opnået i en anden medlemsstat, og afgøre, om disse kvalifikationer svarer til dem, den selv kræver. Hvis den pågældende persons kvalifikationer ikke svarer til dem, de nationale bestemmelser fastsætter, kan værtsmedlemsstaten ud over uddannelsesbeviset forlange, at den pågældende fremlægger bevis på sin erhvervs erfaring, gennemgår en overvåget prøvetid eller aflægger en egnethedsprøve.

Inden for søfartssektoren indebærer en sådan ordning hindringer for den øjeblikkelige anerkendelse af beviser og forhindrer dermed søfolkene i straks at kunne udøve deres erhverv i en anden medlemsstat. Den stiller derfor søfolk fra Europa ringere end søfolk fra tredjelande, da disse omfattes af de tilsvarende procedurer i STCW-konventionen og af den procedure for anerkendelse af beviser fra tredjelande, som Fællesskabet for nylig har indført.

Desuden er søfarten en af de få transportsektorer, hvor Fællesskabet på et ret tidligt tidspunkt har fastlagt minimumskvalifikationer for erhvervets udøvere⁷. Selv om der i denne sektor således har været harmoniserede bestemmelser siden 1994, sker anerkendelsen af beviser, som faktisk bekræfter de samme minimale kvalifikationsstandarder, ikke ubetinget.

Endvidere har antallet af søfolk i Fællesskabet, ikke mindst officerer, været aftagende siden 1980'erne, og tendensen ventes at fortsætte indtil slutningen af dette årti. Denne udvikling kan få alvorlige følger for søfarten som helhed, idet det må huskes, at godt sømandskab er afgørende for, om en levedygtig søfart af høj kvalitet fortsat kan bestå. Fri bevægelighed blandt søfolk kan bidrage til at modvirke denne tendens.

Kommissionen foreslår derfor særlige regler, der muliggør uhindret anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne. Den foreslåede foranstaltning skal afskaffe eventuelle hindringer for den frie bevægelighed blandt søfolk, som har fået deres uddannelse i medlemsstaterne, og det vil i det lange løb øge deres mobilitet og fremme deres beskæftigelsesmuligheder i Unionen.

En sådan foranstaltning er så meget mere hensigtsmæssig og betydningsfuld, som Domstolen med sine domme C-47/02 og C-405/01 har lettet adgangen til stillinger som skibsfører og førstestyrmand for personer uden den pågældende medlemsstats statsborgerskab. Domstolen fastslog i disse sager, at medlemsstaterne kun kan forbeholde deres egne statsborgere stillingerne som skibsfører og førstestyrmand på handelsskibe under deres flag, hvis de rettigheder, skibsføreren og førstestyrmanden på sådanne skibe har i kraft af den myndighed, loven giver dem, udøves regelmæssigt, og ikke kun udgør en mindre del af deres aktiviteter.

⁷ Direktiv 94/58/EF og 98/35/EØF, som blev ophævet ved direktiv 2001/25/EF, med senere ændringer, om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv, har siden 1994 gjort STCW-konventionens bestemmelser til Fællesskabslovgivning.

2.2. Sprogkunderskaber

Ifølge artikel 17 i det ændrede direktiv 2001/25/EF skal der om bord på alle skibe være mulighed for effektiv mundtlig kommunikation mellem alle skibets besætningsmedlemmer i sikkerhedsanliggender, og på passagerskibe, tankskibe, kemikalietankere og gastankere være et fælles arbejdssprog, som alle søfolkene forstår og kan kommunikere på. Hvad navnlig passagerskibe angår, skal det personale, som har til opgave at bistå passagererne i nødsituationer, ifølge denne artikel være i besiddelse af bestemte kommunikationsfærdigheder, som tager hensyn til bestemte forhold. At kunne bruge et elementært engelsk ordforråd er en af de muligheder, denne bestemmelse opstiller.

De pågældende bestemmelser fastsætter ikke, hvilke sprogkunderskaber søfolk skal være i besiddelse af for at kunne gøre tjeneste på skibe, der fører en medlemsstats flag, men den begrænser kravet om indførelse af et arbejdssprog til bestemte skibstyper.

Kommissionen mener, at besætningsmedlemmernes sprogkunderskaber og kommunikationen mellem dem er afgørende for, at sikkerheden til søs kan opretholdes og de sociale forhold om bord forbedres. Søfartens internationale karakter og den voksende internationalisering af besætningerne gør disse forudsætninger så meget vigtigere. Kommissionen foreslår derfor, at STCW-konventionens relevante bestemmelser om søfolks sprogkunderskaber håndhæves i medlemsstaterne. Disse bestemmelser vil desuden gøre det lettere at udføre sømandserhvervet effektivt i en anden medlemsstat end den, hvori den pågældende har fået sit uddannelsesbevis.

2.3. Fortsat håndhævelse af de nuværende bestemmelser

Der er i den senere tid forekommet usædvanlige mange tilfælde af falskneri i forbindelse med sønæringsbeviser. En undersøgelse, som Den Internationale Søfartsorganisation for nylig har ladet foretage⁸, har bekræftet denne tendens og vist, at falskneriet knytter sig enten til bevisudstedelsen eller til det enkelte bevis. Undersøgelsen afslørede, at indehaverne af forfalskede beviser i langt den overvejende del af tilfældene ikke opfylder STCW-konventionens minimale standarder for faglige kvalifikationer. Ifølge undersøgelsen kan forfalskninger tilskrives manglende administrativ evne eller vilje til at anvende de nuværende bestemmelser effektivt.

Kommissionen er klar over, at udbredelsen af forfalskede beviser kan være til skade for sikkerheden til søs og for beskyttelsen af havmiljøet og på alvorlig vis undergraver de nuværende uddannelses- og bevisudstedelsesbestemmelser effektivitet. Kommissionen mener frem for alt, at en nøje gennemførelse af de nuværende bestemmelser for uddannelse, uddannelsesbeviser og vagttjeneste er afgørende for, at falskneriet kan bringes til ophør.

At bekæmpe falskneri kræver både præventive og korrigerende foranstaltninger. Kommissionen mener, at det er afgørende både for at sikre effektiv gennemførelse af de nationale foranstaltninger og for at muliggøre nøje samarbejde og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes nationale myndigheder, at der afses personale til at afsløre falskneri og træffe sanktionsforanstaltninger.

⁸ "A study on fraudulent practices associated with certificates of competency and endorsements", Seafarers International research Centre (SIRC), 2001.

På baggrund heraf foreslår Kommissionen, at medlemsstaterne træffer og håndhæver foranstaltninger, der skal forebygge falskneri i forbindelse med bevisudstedelsen og beviserne selv og gøre en sådan adfærd strafbar. Den vil også sørge for en omfattende udveksling af oplysninger mellem de kompetente nationale myndigheder.

Endelig mener Kommissionen, at håndhævelse af de nuværende bestemmelser og regler for søfartserhvervene er en opgave, der kræver stadig omhu. I betragtning af, at der ofte er mange instanser inddraget i bevisudstedelsesprocessen, er det vigtigt at sørge for regelmæssig overvågning af bestemmelsernes overholdelse på nationalt plan. En sådan fremgangsmåde ville lette medlemsstaternes indbyrdes anerkendelse af beviser.

På grundlag af disse retningslinjer foreslår Kommissionen, at den regelmæssigt vurderer søfartssuddannelserne og bevisudstedelsesordningerne og – procedurerne i medlemsstaterne med bistand fra Agenturet for Søfartssikkerhed (agenturet).

3. SÆRLIGE BETRAGTNINGER

Artikel 1

Denne artikel fastslår, at direktivet gælder for søfolk, som er i besiddelse af beviser, der udstedes til personer med eller uden statsborgerskab i medlemsstaterne.

Artikel 2

Denne artikel opstiller definitioner på de vigtigste udtryk, som bruges i direktivet. De fleste af dem bygger på definitionerne i det ændrede direktiv 2001/25/EF og STCW-konventionen.

Artikel 3

Denne artikel opstiller direktivets vigtigste formål, dvs. medlemsstaternes anerkendelse af alle beviser, påtegninger og andre former for skriftlig uddannelsesbekræftelse, som medlemsstaterne har udstedt i overensstemmelse med bestemmelserne i det ændrede direktiv 2001/25/EF.

Artiklen understreger yderligere forpligtelsen til at anerkende sådanne beviser ved at fremhæve, at søfolk, som omfattes af direktivet, skal have lov til at gøre tjeneste om bord på skibe, som fører en medlemsstats flag, på grundlag af beviser, der er udstedt af en anden medlemsstat.

Artikel 4

Denne bestemmelse fastslår, at den medlemsstat, som udsteder sønæringsbeviset, skal sikre sig, at den pågældende, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i STCW-konventionen, er i besiddelse af de sprogkundskaber, der kræves for at kunne udføre de pålagte opgaver. Kommissionen foreslår, at der indsættes en henvisning til de relevante bestemmelser i STCW-konventionen⁹.

⁹ Afsnit A-II/1, A-III/1, A-IV/2 og A-II/4 i STCW-kodeksen.

Artikel 5

Denne artikel opfordrer medlemsstaterne til at træffe særlige foranstaltninger for at forhindre falskneri i forbindelse med udstedelsen af sønæringsbeviser og med beviserne selv, at sikre, at de anvendes effektivt, og at gøre overtrædelse af de relevante nationale bestemmelser strafbar.

Der indføres også mulighed for kommunikation mellem de kompetente myndigheder i tilfælde af falskneri. Det forlanges først og fremmest, at medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, som skal forestå bekæmpelsen af falskneri og give Kommissionen og de øvrige medlemsstater besked om de trufne foranstaltningers indhold. Hvis en medlemsstat desuden er i tvivl om et bevis, som er udstedt af en anden medlemsstat, kan den bede de kompetente myndigheder i den pågældende stat om en skriftlig bekræftelse på, at beviset er ægte.

Artikel 6

Denne artikel indfører en forpligtelse for Kommissionen til regelmæssigt at kontrollere, at medlemsstaterne opfylder kravene i direktivets artikel 5, stk. 1. Kommissionen skal udføre denne opgave med bistand fra agenturet.

Artikel 7

Denne artikel ændrer bestemmelserne i direktiv 2001/25/EF i to henseender:

For det første ophæver den artikel 18, stk. 1 og 2, i direktiv 2001/25/EF, der henfører anerkendelse af sønæringsbeviser under Rådets direktiv 89/48/EØF og 92/51/EØF om den generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser. Da disse direktiver ikke fastsætter automatisk anerkendelse af søfolks officielle kvalifikationer, udgør de en hindring for hurtig anerkendelse af sønæringsbeviser.

Endvidere indfører artiklen en ny artikel 22a i direktiv 2001/25/EF, som indeholder en forpligtelse for Kommissionen til regelmæssigt at kontrollere anvendelsen af kravene til uddannelse og sønæringsbeviser i direktiv 2001/25/EF. Kommissionen skal udføre denne opgave med bistand fra agenturet.

Artikel 8

Denne artikel fastsætter en frist for vedtagelse og offentliggørelse af de nationale gennemførelsesbestemmelser.

Artikel 9

Denne artikel fastsætter datoen for direktivets ikrafttrædelse.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, og om ændring af direktiv 2001/25/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 80, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹⁰,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹¹,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget¹²,

efter proceduren i traktatens artikel 251¹³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I sin resolution af 5. juni 2003 om forbedring af EF-søtransportens image og tiltrækning af unge til søfartserhvervet påpegede Rådet behovet for at fremme den faglige mobilitet blandt søfolk i Den Europæiske Union og lagde særlig vægt på, at der indføres procedurer for anerkendelse af søfolks kvalifikationsbeviser, og at det samtidig sikres, at bestemmelserne i Den Internationale Søfartsorganisations konvention om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold af 1978 med senere ændringer (STCW-konventionen) overholdes.
- (2) Søfarten er en sektor, som er i rivende udvikling og har et særligt internationalt præg. Da der er stigende mangel på søfolk i Fællesskabet, kan ligevægten mellem personaleudbud og personaleefterspørgsel lettere opretholdes på fællesskabsplan end på nationalt plan. Det er derfor vigtigt, at den fælles transportpolitik på søfartsområdet udvides, så den fremmer bevægeligheden blandt søfolk i Fællesskabet.

¹⁰ EUT C [...], [...], s. [...].

¹¹ EUT C [...], [...], s. [...].

¹² EUT C [...], [...], s. [...].

¹³ EUT C [...], [...], s. [...].

- (3) Hvad søfolks kvalifikationer angår, har Fællesskabet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/25/EF af 4. april 2001 om minimumsuddannelsesniveaut for søfartserhverv¹⁴ fastsat minimumskrav til søfartsuddannelser og udstedelse af sønæringsbeviser. Direktivet inkorporerer STCW-konventionens internationale standarder for uddannelse, uddannelsesbeviser og vagttjeneste i fællesskabsretten.
- (4) Ifølge direktiv 2001/25/EF skal søfolk være i besiddelse af et kvalifikationsbevis, som de kompetente myndigheder i en medlemsstat har udstedt og påtegnet i overensstemmelse med direktivet, og som giver den retmæssige indehaver ret til at gøre tjeneste og bestride funktioner på det i beviset specificerede ansvarsniveau om bord på et skib.
- (5) Ifølge artikel 18, stk. 1 og 2, i direktiv 2001/25/EF er medlemsstaternes gensidige anerkendelse af søfolks beviser, uanset om søfolkene er statsborgere i medlemsstaterne, omfattet af bestemmelserne i direktiv 89/48/EØF¹⁵ og 92/51/EØF¹⁶ om indførelse af henholdsvis den første og den anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser. Disse direktiver fastsætter ikke automatisk anerkendelse af søfolks officielle kvalifikationer, da søfolk kan underkastes supplerende foranstaltninger.
- (6) Medlemsstaterne bør anerkende ethvert bevis og enhver anden officiel kvalifikationsbekræftelse, som er udstedt af en anden medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2001/25/EF. Medlemsstaterne bør derfor tillade søfolk, som i en anden medlemsstat har opnået et kvalifikationsbevis, der opfylder dette direktivs bestemmelser, at påbegynde eller udøve det søfartserhverv, de er uddannet til, uden at stille andre betingelser end dem, de stiller i forhold til deres egne statsborgere.
- (7) STCW-konventionen opstiller krav til søfolks sprogkundskaber. Disse krav bør indføres i Fællesskabets lovgivning for at sikre effektiv kommunikation om bord på skibene og fremme den fri bevægelighed blandt søfolk i Fællesskabet.
- (8) På nuværende tidspunkt udgør udbredelsen af sønæringsbeviser, som er opnået ved forfalskning, en alvorlig fare for sikkerheden til søs og for beskyttelsen af havmiljøet. I de fleste tilfælde opfylder indehaverne af de forfalskede kvalifikationsbeviser ikke minimumskravene i STCW-konventionen. Disse søfolk bliver nemt impliceret i søulykker.
- (9) Medlemsstaterne bør derfor træffe og håndhæve særlige foranstaltninger for at forhindre og straffe forfalskninger i forbindelse med beviser, som udstedes på deres territorium.

¹⁴ EFT L 136 af 18.5.2001, s. 17. Senest ændret ved direktiv 2003/103/EF (EFT L 326 af 13.12.2003, s. 28).

¹⁵ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/19/EF (EFT L 206 af 31.7.2001, s. 1).

¹⁶ EFT L 209 af 24.7.1992. Senest ændret ved direktiv 2004/108/EF (EFT L 32 af 5.2.2004, s. 15).

- (10) Der blev ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 oprettet et europæisk agentur for søfartssikkerhed¹⁷ (agenturet), som har til opgave at give søfarten et højt, ensartet og effektivt sikkerhedsniveau og forebygge forurening fra skibe. En af agenturets opgaver er at bistå Kommissionen med at udføre de hverv, der påhviler den i kraft af Fællesskabets lovgivning om søfolks uddannelse, uddannelsesbeviser og vagttjeneste.
- (11) Agenturet bør derfor bistå Kommissionen med at påse, at medlemsstaterne overholder kravene i dette direktiv og i direktiv 2001/25/EF.
- (12) Medlemsstaternes gensidige anerkendelse af søfolks beviser, uanset om søfolkene er statsborgere i medlemsstaterne, bør ikke længere være omfattet af bestemmelserne i direktiv 89/48/EØF og 92/51/EF, men derimod af dette direktivs bestemmelser.
- (13) Direktiv 2001/25/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv gælder for søfartserhverv, som udføres af:

- a) personer, der har statsborgerskab i en medlemsstat, og
- b) personer, der ikke har statsborgerskab i en medlemsstat, men som er indehavere af et kvalifikationsbevis udstedt af en medlemsstat.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) ”Søfartserhverv”: lovregulerede erhvervsaktiviteter, som udføres af søfolk, hvis uddannelse mindst svarer til bestemmelserne i STCW-konventionen, således som disse fremgår af bilag I til direktiv 2001/25/EF.
- b) ”Bevis”: et gyldigt dokument i betydningen i artikel 4 i direktiv 2001/25/EF; denne definition omfatter kvalifikationsbeviser for skibsførere og officerer, påtegninger, specialbeviser, sundhedsattester og skriftlige uddannelsesbekræftelser, herunder bekræftelse på fartstid til søs, som udstedes til søfolk i overensstemmelse med direktiv 2001/25/EF.
- c) ”Behørigt bevis”: et kvalifikationsbevis for skibsførere, officerer og radioofficerer svarende til definitionen i artikel 1, nr. 27, i direktiv 2001/25/EF.

¹⁷ EFT L 208 af 5.8.2002 s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1644/2003 (EFT L 245 af 29.9.2003, s. 10).

- d) "Påtegning": et gyldigt dokument, som er udstedt af en medlemsstats kompetente myndighed for at bekræfte udstedelsen af et bevis i overensstemmelse med artikel VI, stk. 2, og reglement I/2, punkt 3, i STCW-konventionen.
- e) "Anerkendelse": tilladelse til at benytte et bevis eller behørigt bevis, som er udstedt af en anden medlemsstat, med henblik beskæftigelse i den stilling og med de funktioner og inden for det ansvarsområde, som bevisets påtegning angiver, eller som i øvrigt kræves i henhold til direktiv 2001/25/EF, om bord på et skib, der er registreret i en anden medlemsstat.
- f) "Værtsmedlemsstat": en medlemsstat, hvori en sømand ønsker at påbegynde eller udføre et søfartserhverv, og som er en anden end den, hvori han eller hun har fået sit uddannelsesbevis eller opnået anden form for uddannelsesbekræftelse eller først har udøvet det pågældende erhverv.
- g) "STCW-konventionen": Den internationale konvention om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold af 1978 med senere ændringer.
- h) "STCW-kodeksen": den kodeks for uddannelse af søfarende, sønæring og vagthold, som blev vedtaget ved STCW partskonferencens resolution nr. 2 i 1995.
- i) "Agenturet": Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed, som blev oprettet ved forordning (EF) nr. 1406/2002.

Artikel 3

Anerkendelse af beviser

1. Medlemsstaterne anerkender de behørigte beviser eller andre beviser, som en anden medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 2001/25/EF har udstedt til søfolk med eller uden statsborgerskab i en medlemsstat.
2. Søfolk, som er indehavere af et behørigt bevis eller et andet bevis omfattet af definitionen i stk. 1, kan gøre tjeneste om bord på skibe, der sejler under en anden medlemsstats flag.
3. Anerkendelsen af behørigte beviser er begrænset til udøvelse af de stillinger, funktioner og ansvarsområder, påtegningen angiver.

Artikel 4

Sprogkundskaber

Medlemsstaterne sikrer, at søfolk i overensstemmelse med kravene i STCW-kodeksens afsnit A-II/1, A-III/1, A-IV/2 og A-II/4 får tilstrækkelige sprogkundskaber til, at de kan udføre deres erhvervsopgaver i en værtsmedlemsstat.

Artikel 5

Forhindring af falskneri

1. Medlemsstaterne skal træffe og håndhæve passende foranstaltninger for at forhindre og straffe falskneri i forbindelse med. bevisudstedelsen eller med beviser, som udstedes og påtegnes af deres kompetente myndigheder.
2. Medlemsstaterne udpeger de nationale myndigheder, som har kompetence til at afsløre og bekæmpe forfalskninger og udveksle oplysninger med andre medlemsstaters kompetente myndigheder om udstedelse af beviser til søfolk.

Medlemsstaterne underretter straks de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

3. I tilfælde af begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten anmode en anden medlemsstats kompetente myndigheder om skriftlig bekræftelse af ægtheden af søfolks beviser, de tilsvarende påtegninger eller andre skriftlige uddannelsesbekræftelser, som denne medlemsstat har udstedt.

Artikel 6

Regelmæssig overvågning af overholdelsen

Uden at dette berører Kommissionens beføjelser i henhold til traktatens artikel 226, kontrollerer Kommissionen med agenturets bistand mindst hvert femte år, at der er blevet truffet passende foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1.

Artikel 7

Ændring af direktiv 2001/25/EF

I direktiv 2001/25/EF foretages følgende ændringer:

- a) Artikel 18, stk. 1 og 2, ophæves med virkning fra samme dato som i artikel 8, stk. 1, første afsnit.
- b) Som artikel 22a indsættes:

”Artikel 22a

Regelmæssig overvågning af overholdelsen

Uden at dette berører Kommissionens beføjelser i henhold til traktatens artikel 226, kontrollerer Kommissionen med agenturets bistand mindst hvert femte år, at medlemsstaterne overholder de minimumskrav, som er fastsat i dette direktiv.

Artikel 8

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den [...] ¹⁸. De tilsender straks Kommissionen disse bestemmelser med en sammenligningstabel, som viser sammenhængen mellem de pågældende bestemmelser og dette direktiv.

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder for det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 9

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 10

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand
[...]

På Rådets vegne
Formand
[...]

¹⁸ 18 måneder efter direktivets ikrafttrædelsesdato.

FINANSIERINGSOVERSIGT

Område: SØTRANSPORT.

Aktivitet(er): ANERKENDELSE AF SØNÆRINGSBEVISER, SOM UDSTEDES AF MEDLEMSSTATERNE I OVERENSSTEMMELSE MED FÆLLESSKABETS OG MED DE INTERNATIONALE BESTEMMELSER FOR UDDANNELSE OG BEVISUDSTEDELSE.

FORANSTALTNINGENS BENÆVNELSE: EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV OM ANERKENDELSE AF SØNÆRINGSBEVISER, SOM ER UDSTEDT AF MEDLEMSSTATERNE, OG OM ÆNDRING AF DIREKTIV 2001/25/EF

Gennemførelsesmetoder

Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed skal, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 af 27. juni 2002 om oprettelse af et europæisk agentur for søfartssikkerhed, bistå Kommissionen med at udføre nogle af de opgaver, den foreslåede foranstaltning pålægger den. De hermed forbundne udgifter foreslås af agenturet inden for rammerne af dets arbejdsprogram.

Virkninger for budgettet

Forslaget får ingen direkte finansielle virkninger for Kommissionen. Med hensyn til administrative udgifter skulle det nuværende personale i GD TREN (som består af en sagsbehandler på deltid med sekretærbistand) og et tjenesterejsebudget til forbindelserne med Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed være tilstrækkeligt.

KONSEKVENSANALYSE

FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE, HERUNDER ISÆR DE SMÅ OG MELLEMLISTE VIRKSOMHEDER (SMV)

FORSLAGETS TITEL

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, og om ændring af direktiv 2001/25/EF

DOKUMENTETS REFERENCENUMMER

KOM(2004)XXX

FORSLAGET

1. Hvorfor er der i betragtning af nærhedsprincippet behov for en EF-lovgivning på området, og hvad er formålet?

Forslagets vigtigste formål er at fremme anerkendelse af sønæringsbeviser, som udstedes af medlemsstaterne i overensstemmelse med det ændrede direktiv 2001/25/EF om minimumsuddannelsesniveaulet for søfartserhverv¹⁹ og sikre, at medlemsstaterne nøje overholder direktivets bestemmelser.

Fællesskabslovgivning er nødvendig for at sikre konsekvent og ubetinget anvendelse af de pågældende bestemmelser i Unionen og samtidig sikre ubetinget anerkendelse af beviser mellem medlemsstaterne indbyrdes.

KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE

2. Hvem berøres af forslaget?

– hvilken erhvervssektor berøres

Rederier, som driver skibe, der fører medlemsstaternes flag.

– hvor store virksomheder (de små og mellemstore virksomheders andel)?

Virksomheder af alle størrelser er aktive i denne sektor.

– er disse virksomheder beliggende i bestemte geografiske områder i Fællesskabet?

De findes i alle medlemsstaterne undtagen dem, som er indlandsstater. I princippet berøres alle medlemsstater i deres egenskab af flagstater.

¹⁹ Dette direktiv omsætter bestemmelserne i Den Internationale Søfartsorganisations konvention om uddannelse af søfarende om sønæringsbeviser og om vagthold af 1978 med senere ændringer (STCW-konventionen) til fællesskabslovgivning.

3. Hvilke foranstaltninger skal virksomhederne træffe for at overholde forslaget?

Virksomhedssektorerne skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at søfolk, der mønstres om bord på deres skibe, er i besiddelse af de relevante beviser i overensstemmelse med procedurerne i det ændrede direktiv 2001/25/EF.

4. Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?

– på beskæftigelsen

Der vil sandsynligvis blive skabt beskæftigelse, da udbuddet i princippet skulle stige, fordi beviser, der udstedes af en given medlemsstat, skal anerkendes af alle de øvrige medlemsstater.

– på investeringerne og oprettelsen af nye virksomheder

Ingen økonomiske virkninger på investeringerne og oprettelsen af nye virksomheder

– på virksomhedernes konkurrenceevne

Ingen økonomiske virkninger på virksomhedernes konkurrenceevne.

5. Indeholder forslaget foranstaltninger, som går ud på at tage hensyn til de små og mellemstore virksomheders særlige situation (begrænsede eller afvigende krav osv.)?

Nej, sådanne foranstaltninger er ikke nødvendige.

HØRING

6. Liste over organisationer, som er blevet hørt om forslaget, og en kort redegørelse for deres vigtigste synspunkter.

Ministerrådet og Europa-Parlamentet understregede behovet for at bevare og udvikle viden og kunnen i søfartssektoren og sikre, at medlemsstaterne overholder alle nuværende bestemmelser på dette område.

I sine konklusioner af 5. juni 2003 om fremme af søfart og søfartserhverv i Unionen påpegede Rådet behovet for at fremme mobiliteten blandt søfolk og sikre, at medlemsstaterne nøje overholdt STCW-konventionen.